

Športaš nad športašima

Piše: MILAN OREŠKOVIĆ

Navršava se dvadeset godina od smrti Petra Goića, iznimne osobe, vrhunskog športaša i trenera koji se športom bavio i natjecao sve do duboke starosti...

U povijesti hrvatske atletike bilo je puno iznimnih osoba koji su svoj život stavili u službu "kraljice športova", a jedan od njih svakako je bio i Petar-Pedro Goić čija se karijera odvijala na dva kontinenta i pod zastavama dviju država.

Petar Goić rođen je u Pražnicama na otoku Braču 23. ožujka 1896. godine. Sa roditeljima je 1910. godine napustio rodni otok i otišao u Punta Arenas, tada najjužniji grad na svijetu. Dvije godine po dolasku Goića u ovaj daleki grad, osniva se ogranak Hrvatskog sokola koji još i danas djeluje. U Sokolu, Petar i njegov brat Ivan steču prva športska iskustva, a Pedro se kao 16-godišnjak počinje baviti nogometom koji je bio prisutan od početka doseljenja Hrvata na pašnjake Ognjene zemlje. Kako je Hrvatski sokol imao razne športske sekcije, Pedro se okušao još i u biciklizmu, boksu i hrvanju, no atletika je bila njegova sudbina...

Osim bavljenja športom Pedro se školovao za knjigovođu i radio je u lokalnoj banci.

Od 1928. do 1930. godine, Goić je bio predsjednik Hrvatskog sokola u Punta Arenasu, a kao atletičar bio je

bacač kladiva, kugle, koplja i diska.

Na prvenstvu Južne Amerike, održanom 1924. godine u Rio de Janeiru, zauzeo je peto mjesto, a na istovjetnom prvenstvu u Santiagu 1927., bio je i kapetan čileanske reprezentacije. Na Olimpijskim igrama u Amsterdamu 1928. godine nije mogao sudjelovati jer nije bio čileanski državljanin, ali je zato 1931. na Južnoameričkom prvenstvu u Buenos Airesu osvojio zlatnu, a njegov učenik, također Hrvat, Antonio Bartičević, srebrnu medalju u bacanju kladiva.

Nakon dvadeset i jedne godine provedene u Južnoj Americi, 1931. Petar se, jedini od svoje obitelji, odlučio vratiti u domovinu. Naš prvak zelenog kontinenta ovjencan športskom slavom najprije dolazi u Split, ali vrlo brzo odlazi u Zagreb gdje stupa u kontakt sa športskim djelatnicima koji ga odmah uvrstavaju u momčad HAŠK-a i državnu reprezentaciju tadašnje Jugoslavije za koju na Balkanskim igrama u Ateni osvaja prvo mjesto i zlatnu medalju u bacanju kladiva. Isti uspjeh, najboljeg na Balkanu u bacanju kladiva, Petar će ponoviti 1932., 1933., 1935. i 1938. godine. U navedenoj atletskoj disciplini Goić je pet puta bio prvak Jugoslavije i to 1931., 1932., 1933., 1934. i 1938.

Jedan od najzanimljivijih podataka iz bogate athleteske biografije Petra Goića je da je 1931. godine bio prvak Čilea i prvak Jugoslavije u bacanju kladiva. Kao stalni reprezentativac Jugoslavije, Goić sudjeluje na Olimpijskim igrama 1936. godine u Berlinu i na Europskom prvenstvu u Bernu.

Od 1934. do 1956. godine Petar Goić živio je u Bjelovaru, gdje je bio učitelj mnogim atletičarima, nogometašima i gimnastičarima, među kojima i čuvenom bacaču kladiva Ivanu Gubijanu koji je na prvim poslijeratnim Olimpijskim igrama 1948. godine u Londonu osvojio srebrnu medalju, koja je bila i prva athleteska medalja za Jugoslaviju na velikim priredbama. Gubijan, koji se zbog boljih uvjeta za bavljenjem atletikom preselio u Beograd, u svakoj je prigodi isticao da je za njegovu veliku athletesku karijeru najzaslužniji upravo Petar-Pedro Goić.

Godine 1956. Goić se iz Bjelovara seli u Zagreb, bolje reći u Atletski klub Dinamo gdje aktivno nastupa kao šezdesetogodišnji bacač kladiva, diska, koplja i kugle te je i trener juniora. Na stadion Dinama svakodnevno je odlazio na treninge sljedećih 40-ak godina, točnije do 1990., odnosno do svoje 94. godine!

Kao trener pomlatka otkrio je tajne u bacanju kladiva i podučio svog sina Dražena, koji je šezdesetih godina bio državni reprezentativac, a 1961. godine imao je najbolji juniorski rezultat na svijetu. Produkt njegove škole bio je i 22 puta seniorski prvak Jugoslavije i Balkana Srećko Štiglić, pa Darko Varošaneć, Marijan Petrak i deseci drugih bacača. Športska trenerska priča završava na unuku Zlatanu, najmlađem Goiću, koji u svojoj športskoj kolekciji ima medalje i diplome za odlične rezultate u plivanju, skijanju i klizanju. Petar Goić je odgojio mnoge vrhunske bacače, ali je Ivan Gubijan bio njegov najveći

športski proizvod... Danas bacačka škola AK Dinamo-Zrinjevac i novouređeni tereni za trening bacača nose Pedrino ime.

Petar Goić nikada nije prekinuo redovito treniranje, pa je bio izvrstan natjecatelj i u veteranskoj kategoriji, a četiri zlatne medalje osvojene na SP-ima u već poodmakloj dobi u sve četiri bacačke discipline bile su putokaz mlađim generacijama. Pedro je i nositelj srebrne medalje sa SP na 100 metara u tada najstarijoj kategoriji (+70), a posljednju medalju, i to zlatnu, osvojio je na Prvenstvu Europe u atletici za veterane u Goteborgu u Švedskoj 1977. godine, kao daleko najstariji sudionik prvenstva. Bila mu je 81 godina...

Na jedno od veteranskih prvenstava u Skandinaviji, Pedro se uputio na motoru s prikolicom, u društvu

svog prijatelja čuvenog maratonca Emila Zemljaka...

Kako je taj "sokolaš" zdravim načinom života, u koji je bio uključen redoviti trening, davao primjer i u kasnim 80-im godina života, svjedoči i primjer kada mu je liječnik zabranio dizanje utega, a Pedro je kao nadomjestaj izmišljao razne prirodnije, ali podjednako naporne vježbe. U hladnim zimskim danima viđali smo ga kako na našim nekadašnjim bacalištima radi zgibove na nekoj od grana drveća u Maksimiru. Često je te vježbe izvodio samo u plavim gaćicama sa podvrnutim pojasom i bez majice. Bilo je to vrijeme kada se presvlačilo u klupske trenerke koje su bile u hladnom magazinu svlačionice pod sjevernom tribinom grijane na uljanu peć na kojoj je zimi "oružar" Stjepan Gotal u velikom plavom loncu kuhao čaj od šipka...

Pedro Goić je desetljećima, pedatnošću bankovnog službenika, obnašao i dužnost tajnika kluba. Zapamtili smo ga i po tome što je uvijek prije bacanja u koš u cijelosti iskoristio poleđine pojedinih računa, potvrda, priznanica..., a mnogi su u tome prepoznavali i njegove bračke korijene.

Vrhunac njegove brižljivosti dogodio se jedne veljače pri kraju prošlog stoljeća. U tom mjesecu se predaju završni računi i to je Pedro desetljećima predano radio, pa je i tog ranog jutra

uznemireno dotrčao do tadašnjeg predsjednika kluba Borisa Stepinca podječajući ga da nije odnio završni račun u Finu zaboravivši pritom da je već godinama u mirovini...

Preminuo je u 99. godini u Zagrebu 19. siječnja 1995. godine i sahranjen je na groblju Mirogoj.

LITERATURA:

- Jurica Gizdić (2014.) Kovači hrvatskih olimpijskih odličja
- Dane Mataić Pavičić (1995.) Povijest športa
- Dane Mataić Pavičić (1998.) Hrvati u Čileu - životopisi
- Milan Orešković (2012.) Zagrebački atletski savez 1922. - 2012.
- Milan Orešković (2002.) Zagrebačka atletika od 1922. do 2002. godine
- Vilko Luncer-Milan Orešković (2002) 90 godina Hrvatskog atletskog saveza 1912. - 2002. godine